

ren opengebarsten. — Er gingen vijf minuten voorbij — tien minuten — toen zag Leida, dat het geel groen van de beukenblaadjes begon te glanzen; ze luisterde en hoorde den regen niet meer. Ze keek den jongen vragend aan.

— Ja, zei hij — nu gaan we verder.

Plotseling stond daar een man temidden van het doode hout en loerde naar hen. Zijn kleeren hingen als donkere vodden om hem heen. Schichtig kwam Leida den jongen nader en hij vatte haar elleboog. De man riep wat, — het klonk schor en gemeen, zoodat het Leida voortjoeg. Maar Aart klemde zijn hand om haar arm. — Stil maar, zei hij — geen weerwerking geven. Ze begreep die woorden niet dadelijk, maar ademde vrijer.

En nu zagen ze opnieuw een bloemenveld. Een zonnestraal schoot daarover heen, duizende goudstoffjes glinsterden in dien lichtbundel. Het donkere hart van de tulpen geurde, en de trompet-narcissen hadden de kleur van de zon. In dit overvloedige, warme licht kon Leida het schrikbeeld van zoeven gemakkelijk loslaten, en terwijl ze dit dacht, nam Aart zijn hand terug. — Een koe loeide, langgerekt, een leeuwerik vloog op uit de wei en tierelierde. — Wat doet de mensch, dacht het meisje, zooals de leeuwerik jubelt? en wist het antwoord niet. Maar wel zag ze haar moeder voor zich, zooals ze dien morgen in de open deur had gestaan met het vuilnisblik in haar hand. — Liefhebben? — ja, misschien liefhebben. — Ze keek met opgeheven hoofd voor zich uit en voelde haar hart kloppen. Aart mocht niet weten wat ze dacht, ze kende hem nog zoo weinig. En dan hier, op den grooten weg — straks, in de duinen, dat was wat anders. Hij had geen vriend meegevraagd, maar ze wist nu wel al, dat hij niet brutaal was.

Ze sloegen een smal pad in, dat naar een gebouwtje van de waterleiding voerde. Even keek Aart het meisje aan. — Je wilt toch naar de zee? vroeg hij.

Ze knikte. — De zee is wel ver.

— Ik bedoel: Niet tusschen de bloemenvelden blijven.

Aarzelend stond ze stil en draaide zich om. Als ze nu in de duinen toch niet met hem kon praten?

— Je moet nooit omkijken, zei hij, want dan is het niet nieuw meer. Toen zag ze zijn blik, en liep weer voort, ze had begrepen dat hij het liefst de duinen in wilde.

Bij het pompstation kochten ze een toegangskaart, legden ieder een dubbeltje in de hand van een ouden man.

— Zijn al veel menschen ons voor?

— Nee, zei de man — jullie zijn vroeg, en de groote stroom blijft daarginds. Hij wees naar de velden. — Toen keek hij hen aan. — Jou ken ik.